

1 ואלו קרעין שאין מתאחזין – שאסור לאחותם כבתחילה: הקורע על
 2 אביו, ועל אמו, ועל רבו שלימדו תורה, ועל נשיא, ועל אב בית דין,
 3 שמתו. והקורע על שמועות הרעות על מיתת רבים מישראל, ועל
 4 שמיעת ברפת השם – גידוף כלפי מעלה, ועל ספר תורה שראה
 5 שנשרף, ועל ערי יהודה, ועל המקדש, ועל ירושלים, כשרואה אותם
 6 בחורבנם. וקורע הרואה את המקדש ואחריו ירושלים על המקדש,
 7 ומוסיף לקרוע באותה קריעה על ירושלים.
 8 מקור הדין המבואר בברייתא: על אביו, ואמו, ורבו שלימדו תורה,
 9 מנלן שקורע, דכתיב כשעלה אליהו השמימה (מלכים ב' ב') ואלישע
 10 ראה והוא מצעק אבי אביו ורבו ישראל ופראו ולא ראהו עוד ויחזק
 11 בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים, ודורשים ש'אבי אביו' זה אביו ואמו
 12 שהיה שקול לו כמותם, ומלמד שקורע עליהם, 'רבו ישראל ופראו
 13 ופראו' זה רבו שלימדו תורה, ומשום כך קרע אלישע. מבארת
 14 הגמרא: מאי משמע ש'רבו ישראל' היינו רבו, כדמתרגם רב יוסף
 15 פסוק זה, רבי רבי, דמב להון לישראל בצלותיה – שטוב לישראל
 16 בתפילתו מרתיבין ופראו – מרכיבי ופרשי מלחמה.
 17 המשך ביאור מקור הדין: ומה שקורעים אלו לא מתאחזין מנלן,
 18 דכתיב (שם) ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים, ודורשים, וכי
 19 ממשמע שנאמר 'ויקרעם' איני יודע שקרעם לשנים, אלא מלמד
 20 שקורע על אביו ואמו ורבו קרעו קרועים ועומדים לשנים לעולם,
 21 ואינו מאחה הקריעה.
 22 מקשה הגמרא: אמר ליה ריש לקיש לרבי יוחנן, הלא הקריעה על
 23 אליהו אינה על מת, שהרי אליהו עודנו חי הוא (ב"ר כא ה), וכיצד
 24 ניתן ללמוד ממנה. אמר ליה רבי יוחנן, כיון דכתיב 'ולא ראהו עוד',
 25 לנבי דידיה – אצל אלישע כמת דמי.
 26 המשך מקור הדין לגבי שאר הקרעים: נשיא ואב בית דין שמתו,
 27 ושמועות הרעות מנלן שקורעים עליהם, דכתיב כשנודע לדוד על
 28 מות שאול ויהונתן ורבים מישראל במלחמה עם פלשתים (שמואל
 29 ב' א יא-יג) ויחזק דוד בבגדיו ויקרעם וגם כל האנשים אשר אתו,
 30 ויקפדו ויבכו ויצעקו עד הערב על שאול ועל יהונתן בנו ועל עם ה'
 31 ועל בית ישראל כי נפלו בחרב, ודורשים, שאול המלך זה נשיא,
 32 ויהונתן זה אב בית דין, שיש לקרוע במיתתם, ועל עם ה' ועל בית
 33 ישראל, אלו שמועות הרעות על רבים מישראל שנהרגו במלחמה,
 34 שיש לקרוע עליהם.
 35 מקשה הגמרא: אמר ליה רב בר שפא לרב כהנא, ואימא עד דהוו
 36 בולחו – נאמר שכשם שבפסוק מבואר שדוד קרע על כל אלו, כך
 37 אין קורעים עד שימותו כל אלו, ולא על כל אחד מהם בפני עצמו.
 38 אמר ליה רב כהנא, כיון שאמר הכתוב 'על' 'על' בין כל אחד מהם,
 39 ולא אמר 'על שאול ויהונתן ועם ה'', הפסיק הענין, וכיון שהפסק
 40 זה מיותר בא ללמד שקורע על כל אחד מהם בפני עצמו.
 41 מקשה הגמרא: ומי קרעין – וכי חייבים לקרוע אשמועות הרעות,
 42 והא אמרו ליה לשמואל קטל שבור מלכא תריסר אלפי יהודאי –
 43 שבור מלך פרס הרג שנים עשר אלף יהודים בעיר מוגנת קסרי,
 44 ולא קרע. מתרצת הגמרא: לא אמרו שיש לקרוע אלא פרוב הצבור
 45 וכמעשה שהיה באותה מלחמה עם הפלשתים, שמשם נלמד דין
 46 זה, ושבור מלכא הרג רק מיעוט מישראל.
 47 מקשה הגמרא על המעשה: ומי קטל שבור מלכא יהודאי, והא אמר
 48 ליה שבור מלכא לשמואל, תיתי לי – ישולם שכרי על דלא קטלי
 49 יהודי מעולם. מתרצת הגמרא: התם אינהו גרמי לנפשייהו –
 50 במעשה שבמוזיגת קיסרי הנהרגים גרמו זאת לעצמם כשמרדו
 51 בשבור מלכא, ונענשו כדין מורה, דאמר רבי אמי, לקל יתירי
 52 דמוזיגת קסרי – מקול נימי הכינורות של אנשי מוזיגת קיסרי
 53 ששוררו ורקדו במרידתם בשבור מלכא, פקע שורא דלודקא –
 54 נבקעה חומת העיר לודקא, ומה שאמר לשמואל התכוון שלא
 55 הרג יהודי בחינם.
 56 המשך מקור דיני הקריעה בברייתא: על ברפת השם מנלן שהשומע
 57 קורע, דכתיב לאחר שרבושקה שר צבא מלך אשור גידף כלפי
 58 מעלה (מלכים ב' יח לו) ויבא אליהם פן חלקיה אשר על הפת ושבא
 59 הפסוק ויואח בן אספה המזכיר אל חזקיהו קרוע בגדים, ומבואר שיש

לקרוע על שמיעת ברכת השם.
 ברייתא בענין זה: תנו רבנן, אחד השומע ברכת השם מפי האומר,
 ואחד השומע מפי השומע והיינו העדים ששמעו שלוני גידף, חייב
 לקרוע. והעדים אף שכשמעידים חוזרים על הגידוף אין חייבין
 לקרוע על שמיעת הגידוף מפי עצמם, שפבר קרעו על גידוף זה
 בשעה ששמעו מפי המגדף.
 מקשה הגמרא: שכבר קרעו בשעה ששמעו מאי הוי – מה בכך
 שקרעו אז לפוטרם מקריעה שניה, הא קא שמעי השתא – הרי
 שומעים שוב ועליהם לקרוע. מתרצת הגמרא: לא סלקא דעתך
 לחייבם שוב, דכתיב (שם יט א) ויהי בשמע המלך חזקיהו ויקרע את
 בגדיו, ומשמע שרק המלך קרע על הגידוף, והם – עבדיו לא קרעו
 שוב, כיון שקרעו כבר בשעה ששמעו כמובא לעיל.
 מבארת הגמרא: ומה שקריעות על ברכת ה' לא מתאחזין מנלן,
 אתאיא [גלמדת] קריעה של חזקיהו מקריעה של אלישע, שבה
 למדנו לעיל מלשון הפסוק שאינו מתאחה, שאף בקריעה על
 ברכת ה' הדין כך.
 המשך מקור דיני הקריעות שבברייתא: ספר תורה שנשרף מנלן
 שהרואה קורע, דכתיב כשקרא לפני המלך יהויקים את מגילת
 איכה על נבואת החורבן (ירמיה לו ב) ויהי בקרא יהודי שלש דלתות
 [פסוקים] וארבעה ויקרעה בתער הפסוק והשליש אל האש אשר אל
 האף וגו'. תחילה מבארת הגמרא את הפסוק: מאי 'שלש דלתות
 וארבעה' – מדוע שרף יהויקים רק לאחר הפסוק הרביעי, משום
 שבתחילה אמרו ליה השרים ליהויקים המלך, כתב וקרעה ספר
 קינות ונתנבא על החורבן. אמר להו יהויקים, מה פתיב ביה, ואז
 החל יהודי להקריא בפניו את הפסוק הראשון במגילת איכה
 'איכה ישבה בדד'. אמר להו, אנה מלכא וזה לא נאמר עלי, כיון
 שאני לא אגלה. אמר ליה יהודי את הפסוק השני 'בכו תבכה
 בלילה', ושוב חזר ואמר אנה מלכא וזה לא נאמר עלי אלא על
 הפורענות שתבוא על העם. המשך וקרא בפניו את הפסוק
 השלישי 'גלתה יהודה מעני', ושוב חזר ואמר אנה מלכא ורק העם
 יגלה ולא אני. המשך את הפסוק הרביעי 'דרכי ציון אבלות', ושוב
 השיבם אנה מלכא. אך כשקרא את הפסוק החמישי 'היו צריה
 לראש', שלא הוא יהיה המלך אלא הנכרי, אמר להו לשרים מאן
 אמרה לנבואה זו, והשיבוהו מה שנאמר בהמשך הפסוק 'כי ה'
 הונה על רב פשעיה', שהיא מאת ה', מיד קרן [ניקב בסכין את
 כל האזניות] – שמות השם המפורשים שבה, ושרפן באש. עתה
 מבארת הגמרא את הלימוד משם לענין קריעה: והיינו דכתיב
 לאחר ששרף יהויקים את מגילת איכה (ירמיה לו ב) 'ולא פחדו ולא
 קרעו את בגדיהם', שהרואים מעשה זה לא קרעו, ומכך שפירש
 הכתוב מעשה זה לגנאי מפלל דבועו למיקרע על ראיית המגילה
 נשרפת, וכל שכן לספר תורה.
 מקשה הגמרא: אמר ליה רב פפא לאביו, מנין שחיוב הקריעה הוא
 משום השריפה, אימר [אמור] שהוא משום שמועות הרעות
 ששמעו על הגלות העתידה ושרבים מישראל עתידים ליהרג.
 אמר ליה אביו, שמועות רעות פהיאי שעתא מי הוו – וכי השמועות
 הרעות היו באותה שעה, הרי רק היו עתידות לבוא, ואין קורעים
 על העתיד לבוא שיתכן שיתבטל, אלא ודאי חיוב הקריעה היה
 להם משום שריפת המגילה, וכל שכן לספר תורה.
 הדין בספר תורה שנשרף: אמר רבי חלבא אמר רב הונא, הרואה
 ספר תורה (שנקרע) [שנשרף], חייב לקרוע שתי קריעות, אחד על
 הגוף – הקלף של הספר שנשרף, ואחד על הכתב שנשרף, שנאמר
 לאחר שריפת מגילת איכה (שם לו ב) 'אחרי שרף המלך את המגילה
 ואת הדברים, וחילק הכתוב שריפת המגילה משריפת הדברים
 הכתובים בה, ללמד שעל כל אחד חייב קריעה בפני עצמו.
 מעשה שבו מבואר תנאי לדין זה: רבי אבא ורב הונא בר חייא הוו
 יתבי קמיה דרבי אבא, בעא לאפנוי – ביקש רבי אבא להתפנות
 לנקביו, שקליה למוטפתיה – חלץ תפיליו ואחתייה אפי סדיא –
 הניחם על הכר, ואתאי בת נעמיתא – הגיעה בת יענה, ובעא
 למיבלעיה לתפילין, אך הצליחו להצילם. אמר רבי אבא, השתא

בס"ד. ר"ד ש"פ תצוה, י"א אדר-ראשון ה'תשי"א.

בלתי מוגה

- 1 (לאחרי התפלה אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א להחתן שעלה לתורה):
- 2 בא' המאמרים שנתן כ"ק מו"ח אדמו"ר ללמדו ביום ההילולא ב' ניסן¹, מבאר הפסוק (שבהתחלת
- 3 פרשתנו) "ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן וגו' להעלות נר תמיד":
- 4 "לכאורה יפלא הדבר איך אפשר דנר שהוא הארה יהי' בו ענין התמידית שמתייחס רק אל המאור"? ו
- 5 ומבאר², שזהו החידוש ד"ואתה תצוה", ש"משה בכחו לצוות, היינו לקשר ולחבר כללות נש"י (עם
- 6 הקב"ה).. ואז הנה גם נר שהוא הארה הרי מתגלה בו כח העצמי דגם הוא יהי' בכחי' תמיד שהוא
- 7 ההתקשרות בנצחיות דא"ס", ומסיים, ש"הסיוע לזה הוא ע"י ההתקשרות בבחי' משה שהם ראשי אלפי
- 8 ישראל אתפשטותא דמשה".
- 9 וענין זה נוגע גם לבנין בית בישראל, "בנין עדי עד" [שהסדר בזה (כבכל הענינים) הוא לכל לראש
- 10 בנוגע לרוחניות, בנוגע לאהוי"ר שנקראים בן ובת³, ועי"ז גם בנוגע לגשמיות, בן ובת כפשוטו] – שהכח
- 11 לזה שבית פרטי בישראל יהי' בו ענין התמידיות, שזהו"ע "בנין עדי עד", הוא, ע"י משה, ובמילא, הסיוע
- 12 לזה הוא ע"י ההתקשרות למשה, אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא⁴.

1 ד"ה זאת תורת הבית תרפ"ט (סה"מ קונטרסים ח"א לט, א ואילך. תרפ"ט ע' 162 ואילך).

2 (סה"מ קונטרסים שם מה, ב. תרפ"ט ס"ע

177).
3 מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תס ואילך. וש"נ.
4 תקו"ז תס"ט (קיב, רע"א. קיד, רע"א).

המשך ביאור למס' מועד קטן ליום שני עמ' א

- 1 אם היתה בולעת התפילין והיו נאבדים איחייבין לי – הייתי
- 2 מתחייב בשתי קריעות, אחת על הקלף ואחת על הכתב כמבואר.
- 3 אמר ליה רב הונא בר חיאיא, מנא לך הא, והא בדידי הנה עובדא –
- 4 אצלי היה מעשה שבלעה בת יענה תפילין, ואתאי לקמיה דרב
- 5 מתנה לשואלו האם עלי לקרוע על כך, ולא הנה בדידי תשובה
- 6 לזה. ואתאי לקמיה דרב הונה לשואלו זאת, ואמר לי, הכי אמר
- 7 שמואל, לא אמרו חיוב קריעה אלא בשנשרפו בורע – בכח שלא
- 8 ניתן להצילם, ובמעשה שהיה אצל יהויקים שהוא מלך ואין מציל
- 9 מידו, שמשם נלמד דין קריעה בזה, אך כשבלעם עוף שניתן
- 10 להצילם, אין חיוב קריעה אף אם הצליח לבולעם.
- 11 המשך מקור דין הקריעות שבברייתא: הרואה ערי יהודה בחורבן
- 12 מנלן שצריך לקרוע, דקתיב לאחר החורבן במעשה הריגת
- 13 ישמעאל בן נתניה את גדליה בן אחיקם ואנשיו (ירמיה מא ה) ויבאו
- 14 אנשים משכם משלו ומשמרון שמנים איש מנלחי וקו וקרעי בגדים
- 15 ומתגדרים ומנחה ולבונה בידם להביא בית ה' וגו', והיינו שלא ידעו
- 16 על חורבן בית המקדש וערי יהודה וירושלים, וכשראו בדרכם עיר
- 17 חרבה מערי יהודה קרעו בגדיהם, ומכאן למדים דין קריאה על
- 18 ראייתן בחורבן.
- 19 מוסיפה הגמרא הלכה ברואה המקדש וירושלים וערי יהודה
- 20 בחורבנם: אמר רבי חלבו אמר עולא ביראה אמר רבי אלעזר, היראה
- 21 ערי יהודה בחורבנן, אומר את הפסוק (ישעיה סד ט) 'ערי קדשך היו
- 22 מדבר', ואחר כך קורע. והרואה וירושלים בחורבנה, אומר את
- 23 הפסוק (שם) 'ציון מדבר היתה וירושלים שוממה', וקורע. והרואה בית
- 24 המקדש בחורבנו, אומר את הפסוק (שם סד י) 'בית קדשנו ותפארתנו
- אשר הללוד אבותינו היה לשרפת אש וכל מחמירינו היה לתרפה, וקורע.
- שנינו בברייתא: קורע על מקדש ומוסיף על ירושלים. מקשה
- הגמרא: ודמינהו, שנינו בברייתא, אהד השומע שבית המקדש
- נחרב, ואהד הירואה אותו חרב, כיון שהגיע לצופים – מקום שממנו
- יכול לראות את בית המקדש קורע. וקורע על המקדש בפני עצמו,
- ועל ירושלים קריעה נוספת בפני עצמה. ושלא כמבואר בברייתא
- לעיל, שרק מוסיף לקרוע על ירושלים.
- מתרצת הגמרא: לא קשיא, הא – הברייתא שאמרה שרק מוסיף
- דיברה באופן דפגע במקדש בירישא בלא שראה את ירושלים, כגון
- שבא בקרון עד המקדש, שכיון שקרע על המקדש שקדושתו
- יתירה, לכן על ירושלים רק מוסיף באותה קריעה, והא – הברייתא
- שאמרה שקורע על כל אחד בפני עצמו דיברה באופן דפגע
- בירושלים בירישא וקרע, שאחר כך כשרואה המקדש קורע קריעה
- נפרדת.
- ברייתא המבארת היתר לתפור את הקרעים שנתבאר שאסור
- לאחותם: הנו רבנן, וכולן – כל הקרעים שנתבאר שאינם מתאחים,
- רשאין לשוללן – לתפרן בתפירה רחבה כשהחוטם רחוקים זה
- מזה, ולמוללן – לקפל קצה הקרע שבבגד ולאחדו עם הקצה השני
- ולתופרם יחד, וללוקמן – תופס בידו ראש הקרע עם סופו יחד,
- ותוחב בו מחט שתיים או שלש פעמים, ולעשותן כמין סולמות –
- תפירה הנראית כמעלות סולם, שמפסיק הפסק מועט בין תפירה
- לתפירה, אבל לא רשאים לאחותן בתפירה רגילה ומושלמת. ואיזה
- איחוי אסור, אמר רב הסדא,

היה לומר "חוז מן האדם", שהרי בנבילה רק הנושא טמא אבל לא הנישא, ולפיכך אמרו "חוז מן המסיט", שהוא טמא גם בנישא. כך יש לבאר כוונת רבינו שם. [הר"ע ברטנורא סובר, שגם נושא אינו מטמא אלא-אם-כן הסיט, ולפיכך הוא מפרש המשנה כפשוטה, אבל דעת רבינו אינה כן].

י. טמאת אהל אינה בשאר טמאות אלא במת בלבד⁴⁸. ובין שהאהיל האדם או הפלי⁴⁹, אפלו מחט שהאהילה על המת, או שהאהיל המת על האדם או על הפלים⁵⁰, או שהיה המת עם האדם או עם הפלים תחת אהל אחד⁵¹ - הרי אלו טמאים.

(48) כלים פרק יא משנה ד. (49) אהלות פ"ג מ"א. (50) שם. (51) כתוב בתורה (במדבר יט, יד): "כל הבא אלא האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים".

יא. וטמאת אהל האמורה בכל מקום הוא שתטמא אותה טמאה האדם או הפלים באחת משלש דרכים אלו. אחד הבא פלו לאהל המת או⁵² הבא מקצתו⁵³ - הרי זה נטמא באהל. אפלו הכניס ידו או ראשי אצבעותיו או חטמו⁵⁴ לאהל המת - הרי זה נטמא פלו. נגע במשקוף⁵⁵ וצרף ידו⁵⁶ עם המשקוף - נטמא פאלו בא מקצתו. נגע באסקפה⁵⁷: מטפח ולמטה קרוב לארץ⁵⁸ - טהור⁵⁹, ומטפח ולמעלה - טמא. ויראה לי, שדבר זה מדבריהם⁶⁰.

(52) בין ובין. (53) נזיר מג, א: "כיוון דעיל ידיה איסתאיב" (בעברית: כאשר הכניס ידו - נטמא). בספרי חוקת פיסקה קכו, למדו דין זה מהכתוב (במדבר שם): "כל הבא אל האהל", כלומר, כל ביאה שהיא. (54) נזיר שם. (55) אהלות פ"ב, מ"ח. (56) ע"י הנגיעה צירף ידו למשקוף (כסף-משנה). (57) בסף בחלק הבולט מחוץ למשקוף, אבל כנגד המשקוף הוא אוהל ממש, וכאשר אך הושיט ידו לאוירו - נטמא. (58) במשנה שם אמרו: "מטפח ולמטן - טהור, מטפח ולמעלן - טמא". ומפרש רבינו: מטפח ולמטן, היינו הטפח הקרוב לקרקע. ומטפח ולמעלן, היינו למעלה מאותו טפח (ובתפארת ישראל פירש אחרת. ראה שם). (59) מפני שהוא כקרקע. (60) חכמים גזרו טומאה בנוגע בחלקה החיצון משום חלקה הפנימי שהוא תחת המשקוף.

יב. אחד המת מישראל או מן העובדי פוכבים מטמא במגע ובמשא⁶¹.

(61) יבמות פא, א. מסקנא של רבינא, שאפילו ר' שמעון בן יוחאי האומר שגוי מת אינו מטמא באוהל, מודה שמטמא במגע ומשא.

יג. ואין העובד פוכבים מטמא באהל⁶². ודבר זה קבלה הוא⁶³. והרי הוא אומר במלחמת מדין: כל נגע בקהל, ולא הזכיר שם אהל. וכן העובד פוכבים אינו נעשה טמא מת⁶⁴, אלא עובד פוכבים שנגע במת או נשא או האהיל עליו - הרי הוא פמי שלא נגע. הא

לבינה אבן³⁴, הואיל ונשא - נטמא. ואחד הנושא על ראשו או על ידו או על שאר גופו³⁵. ואחד הנושא הוא בעצמו או שנשא אחר והניחה למעלה מזה³⁶, הואיל ונשאת עליו מכל מקום - נטמא. ואפלו היתה הטמאה תלויה בחוט או בשערו, ותלה החוט בידו והגביה הטמאה פל שהוא³⁷ - הרי זה נושא ונטמא.

(34) כגון שהאבן מוטלת על כתפו או על ראשו, והטומאה על האבן. (35) דעת רבינו, שאפילו לא הזיז את הטומאה אלא היתה מונחת עליו - נטמא (תפארת ישראל "ביקש דעת" אות ו). (36) האדם הנושאה. (37) מן הארץ, כגון שהיתה הטומאה מונחת על הארץ, וחוט קשור בה, והאדם מחזיק את החוט בידו (רבינו בפירושו לכלים פ"א מ"ב).

ז. מסיט³⁸ בכלל נושא הוא, וכל דבר שמשמא במשא - מטמא בהסט³⁹. פיצד? קורה שהיא מנחת על הכתל ועל צדה מת או נבלה וכיוצא בהן, ובא הטהור לקצה הקורה השני והנידו, פיון שהניד את הטמאה שבקצה השני טמא משום נושא. ואין צריך לומר, אם משך את הקצה השני כנגד הארץ עד שהגביה הטמאה או שגרר הטמאה על הארץ, שזה נושא ודאי. וזה וכל פיוצא בה⁴⁰ היא טמאת הסט האמורה בכל מקום.

(38) מזיז ואינו נושא. דוגמא - לקמן. (39) בבבא בתרא ט, ב אמרו שהנבילה מטמאה בהיסט, והוא הדין לכל המטמאים במשא, ובתוספתא אהלות פ"א ה"א אמרו בפירוש, שהמת מטמא בהיסט. (40) כגון שדפק על השולחן, ומכוח הדפיקה זזו הכלים.

ח. הנושא⁴¹ בתוך בית הסתרים⁴² - נטמא; שאף על פי שאין הנגיעה שם נגיעה⁴³, הנושא שם נושא הוא. אלא אם פן נבלע הטמאה בתוך מעיו⁴⁴, שמאחר שהגיעה לתוך בטנו אינו לא נוגע ולא נושא. ואם טבל - טהור ואף על פי שהטמאה בתוך מעיו⁴⁵.

(41) נדה מב, ב. (42) ראה למעלה ה"ג. (43) והמגע אינו מטמא. (44) מקוואות פ"ו מ"ח. (45) שם.

ט. אין מתטמא⁴⁶ במשא אלא האדם⁴⁷ בלבד, לא הפלים. פיצד? הרי שהיה מנח על ידו עשרה פלים זה על גב זה והנבלה וכיוצא בה בפלי העליון - האדם טמא משום נושא נבלה, והפלים שעל ידו פלן טהורים, חוץ מפלי העליון שנגעה בו הטמאה. וכן כל פיוצא בזה.

(46) זבים פ"ה מ"ג. (47) שם שנינו: "כל הנושא ונישא על המרכב טהור חוץ מן האדם, וכל הנושא על הנבילה טהור חוץ מן המסיט". ופירש רבינו שם, שאדם הנושא את הנבילה טמא, אפילו לא הסיטה (הזיזה ממקומה), ומה שאמר "כל הנושא ונישא על הנבילה טהור" הכוונה לכלים, כמו בבבא הקודמת גבי מרכב, אלא שבנבילה אי-אפשר